

To Kjærligheds-Biser.

Emor og Thora.

En venlig Aften under Rosers Ly sad Emor ved sin elskte Thoras Side; Alt slumred trygt i Skov, i Mark og By; Thi det var henved Midnatts tause Tide.

2. Da hævede sig skyldfri Emors Bryst, Hans Hjerte slog saa sømt af kjærlig Varme; Hans mørke Die blev saa klart og lyst, Da han om Thors syn-
ged sine Arme.

3. „D, Elste!“ sagde han, „paa dette Sted Hvor dine Barndoms-Mar i Fryd henløde, I hvor du svor mig Trostabs dhre Ed, Her skal snart min Grav med Roser pryde.

4. „D, Thora!“ blev han ved og hæved fro Sit Die mod den stjernestrøde Bue, „Her skal vi dog engang forenet bo, Hift oppe, hvor de klare Stjerner lue.“

5. Da svæved Kjærlighedens Engel blid, I ly- sende Gestalter om de gode, Der som et Rov for Ondskab, Had og Nid, Adskillte vandre maa paa Sorgens Klode.

V box 5:143

6. „O, Thora! snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Kader fryde; For-
ladt og forrigfuld igjen du staar, Din' Taarer ene
skal ved Liget flyde.“

7. „Nei, elste Emor“, raabte Thora, „nei, Ei
ene skal du dø; din tjære Pige vil følge dig skjønt
paa en farlig Vej Op til Alfaders huse Himmerige.“

8. „O, Englefsjønne! da med Kryd jeg dør
Velsignet sidste Time du da være; Da skal jeg jo
iblandt Valhallas Mør Imorgen savne dig, du
Englefsjære.“

9. Nu Timen slog, de Elste skiltes ad; Hun
iled hjem, og han til mørke Fængsel, Hvor Vægteren
ved skumle Indgang sad, Og ventede' paa ham med
uroilig Længsel.

10. Paa Himlens østre Bue Ratten veg; Alt
smilte frem den unge Morgenrøde, Da Thoras grum-
me Fader stolt besteg Den Høi, hvor Emor skal som
Offer bløde.

11. I Jomfruburet smykket som en Brud Sad
Thora mere skøn end Morgenrøden Og sendte fromme
Bønner op til Gud Om Taalmod, Styrke Kraft
og Mod i Døden.

12. Da saa hun Emor rolig træde frem, Hun
saa det tunge Sværd hans Hoved ramme. „Tilgiv
mig, milde Gud, min Brøde glem!“ Hun raabte
blidt; og Borgens stod i Flamme.

13. Mod Himmelen den røde Bue steg, Og Tho-
ras Kader stod som ramt af Torden, Som Marmor-
støtte stod han kold og bleg; Thi Thoras Mand var
ikke mer paa Jorden.

14. I Myrthelunden, paa det elste Sted, Hvor
Emor hørte tidt sin Thora kvæde, Der sented' man
til No dem begge ned, Og planted' over Graben
Kosler spæde.

15. Hift, hvor ei Sorgens Pile trænge frem,
Hvor Dyden ikke skal for Dudsstab segne, Her van-
drer Thora med sin elste Ven, Vi tør vel haabe i
de Frommes Egne?

Den bedragne Elster.

En vakker Ven jeg havde valgt; Den elskede' jeg
dog over alt, Den tænkte jeg skal bli min Trøst Og
hvile ved mit unge Bryst.

2. Men min Veninde svog sin Ed Og rev min
Ehstes Stjerne ned! Nu staar jeg ene og forladt
Med Sorgen over tabte Skat.

3. Jeg glemmer hende ei igjen, Om hun tog sig
en anden Ven. Hver Aften jeg i Lunden gaar, Jeg
fælde maa saa mangen Taar.

